

I sin fremsættelsestale anførte *finansministeren* bl. a.:

„Forslaget til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding er i alt væsentligt enslydende med det i maj sidste år fremsatte lovforslag. De få ændringer, der er foretaget, er — bortset fra en tilføjelse til § 237 — foranlediget af ændringer i den øvrige lovgivning, og herom henvises til bemærkningerne til forslaget.

Ændringen i § 237 består i tilføjelsen af en ny bestemmelse i stk. 2, hvorefter der *i en overgangsperiode af 5 år ydes kommunerne et særligt statstilskud* for at bøde på en eventuel udgiftsnedgang som følge af bortfaldet af den kommunale selskabskat. Set under eet med de øvrige forslag om byrdefordelingen skulle bortfaldet af den kommunale selskabsbeskatning stort set være opvejet af andre forholdsregler til kommunernes fordel, men man må erkende, at der i hvert fald for visse større kommuner vil kunne opstå vanskeligheder, såfremt bortfaldet af den kommunale selskabsbeskatning gennemføres — om jeg så må sige — uden varsel. Til imødegåelse heraf er foreslået, at der i den nævnte overgangsperiode ydes kommunerne et gradvis faldende statstilskud, der beregnes i forhold til vedkommende kommunes provenu af den kommunale selskabsskat i regnskabsårene 1952—53 til 1954—55. . . . .

Bortset herfra fremsættes forslagene i samme skikkelse som i maj måned sidste år.

Efter forslagets første fremsættelse er der rettet forskellige indvendinger mod en række enkeltheder i forslagene. På eet punkt har disse indvendinger været særlig kraftige — jeg tænker på den foreslåede bestemmelse om begrænsning af *skattefradraget*, hvorefter kun den almindelige kommunale indkomstskat skal kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Jeg har derfor fundet det nyttigt, at hele dette spørgsmål blev gjort til genstand for yderligere undersøgelser, og resultaterne heraf fremgår af et særligt tillæg om skattefradragets virkninger, der er knyttet til statskatte-lovforslagets bemærkninger. De følgende bemærkninger bygger hovedsageligt på det i dette tillæg optrykte materiale.

Når skatteyderne ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomster kan fradrage et samlet skattebeløb på godt $2\frac{1}{2}$ milliard kr., er dette ikke ensbetydende med, at de slipper tilsvarende billigere i indkomstskat. Tværtimod er de høje skattesatser, der i øjeblikket anvendes, netop udformet under hensyntagen til det gældende skattefradrag. For at tilvejebringe den fornødne samlede udskrivning og for at opnå en rimelig fordeling af skattebyrden på de forskellige grupper af skatteydere har man måttet fastsætte skattesatserne væsentligt højere, end det ville være nødvendigt, hvis skatteydernes virkelige indkomster i større udstrækning dannede grundlag for skatteberegningen. Dette har ført til, at man nu er oppe på at beskatte dele af de største skalaindkomster med over 130 pct.

De skattebeløb, der er betalt i løbet af et indkomstår, og som